

Camellia

งาน
อุ่นไต้ยง
บ่าวไม่ทำ
ขอหาเงิน
ไปวันๆ
ได้ไหมเจ้าคะ!

稻香小农女

3

万人不迷 วานเหรินปู้หมี เขียน

ซิวหลาน เปา

CHEN CHUN HUNG วาด

บทที่ 89 คณะเดินทาง

ในที่สุดก็เดินทางมาถึงชิงโจวก่อนปีใหม่ เอน้ำเต้าที่ขนมาด้วยคราวนี้ให้ดูให้ “คุณชายใหญ่ ตอนมาท่านได้สังเกตหรือไม่มีคนต่อแถวหน้าประตูร้านเราห้าหกวันแล้ว!”

โจวป้อยิ้มอย่างไม่แปลกใจ หันไปสั่งงานตงผิง โจวหยาง และคนอื่นๆ ก่อนจะเดินขึ้นชั้นบน

วันนี้ปีใหม่วันที่สองก็ไม่มีธุระอะไรแล้ว จึงเรียกตงผิงมาหรือว่าให้เสี่ยวเยว่มาอยู่ที่ชิงโจวด้วย ลานด้านหลังร้านเงิน-เว่ยเจี๊ยะสาขาชิงโจวกว้างพอที่จะให้เสี่ยวเยว่มาช่วยทำอาหารให้ทุกคน หรือทำงานซักล้างต่างๆ ถึงแม้จะได้เงินเดือนน้อยนิดแต่อย่างน้อยสองสามปีภรรยาจะได้ไม่แยกจากกัน ตงผิงดีใจกับการระโจวป้อ โจวป้อประคองเขาลุกขึ้น ทว่าไม่บอกว่าเป็นความคิดเสิร์ฟเจียน

ไปอู่เทียนและวังฉงหนานที่ไม่รู้ข่าวคราวเพราะมัวแต่ยุ่งกับงาน ก็รอพวกเขาที่ชิงโจวหลายวันแล้ว ดังนั้นจึงมากันแต่

เช้า ตัวผู้พาคุณชายทั้งสองขึ้นมาชั้นบน โจวป้อเงียบไม่พูดจา
จะสละก็สละไม่หลุด ข้าไม่ทักทายเจ้าได้ไหมเล่า

ดีที่ไปอื้อเทียนไม่คิดจริงจัง สั่งให้ตัวผู้ไปยกน้ำชาของว่าง
มา แล้วนั่งลงอย่างไม่เกรงใจ

โจวป้อแปลกใจมาก ไปอื้อเทียนนี่เบื่อกันแต่ไหนแต่ไร
ป็นหน้าวังจงหนต้องสอบภาคฤดูใบไม้ผลิ ไฉนมีกะจิตกะใจมา
เที่ยวเล่นกับเขาด้วย

“โจวป้อ วันเหมายัน งานวัดนี้เฟื่องน่าสนใจที่สุดเลย!”
ไปอื้อเทียนวางถ้วยน้ำชา พูดหยอกโจวป้อ ทำเหมือนไม่เห็น
สีหน้าบึ้งตึงของเขา แล้วพูดหน้าระรื่น “รีบเก็บของแล้วออกไป
กันดีกว่า!”

“งานวัดหรือ” เส่วเจี้ยนหูดีอีกแล้ว กระโดดเข้ามาถาม
“งานวัดอะไร ท่านเคยไปหรือ”

“แน่นอน!” ไปอื้อเทียนพยักหน้าเอ่ยว่า “หลังวัดนี้เฟื่อง
ผู้ศรัทธาสามารถสักการะพระพุทธรูปเจ้าได้ ข้าเคยมาเป็นเพื่อน
ท่านแม่ และเคยเที่ยวงานวัดด้วย”

“พวกเราจะไม่ไปที่นั่น” โจวป้อเอ๋ยขึ้น แล้วยกยิ้มมุมปาก
ให้ไปอ๊ไถ่ยน

ทั้งห้องเงียบไปชั่วขณะ เส่วเจี้ยนจ้องโจวป้อตา
ไม่กะพริบ หรือเราไปกันแค่สองคน โจวป้อถลึงตาใส่ป่าวของตน
ใครอนุญาตให้เข้าตัดสินใจ เมื่อเห็นเส่วเจี้ยนตาลุกเป็นไฟ จึงหัน
ไปพูดกับตัวผู้ “เอาผ้าห่มไปไว้บนรถม้าเพิ่ม เต็มถ่านให้พอ”

เส่วเจี้ยนยิ้มตาปิด โจวป้อครุ่นคิดและพูดว่า “เส่วเจี้ยน
เคยบอกว่าอยากหาสถานที่บูชาอิษฐาน”

เส่วเจี้ยนคลี่ยิ้ม เอาเข้ามาอ้างอีกแล้ว ใครใช้ให้เข้าพูด
ประจบเก่งเล่า ข้าก็เป็นแค่บ่าวรับใช้

วังงหนานที่หนึ่งแก้อีหัวเราะเบาๆ “ไปตอนนี้เลยก็ได้ ข้า
จะพักที่นี่สักระยะ ยังมีงานพิธีก่อนวันหม้ายนอีก น้องเมิ่งเอ๋อร์
เคยบอกว่าไปพึ่งเทศน์พึ่งธรรมบ้างมักเป็นสิริมงคล”

“จริงหรือ คุณหนูเมิ่งเอ๋อร์กี้ไปด้วยหรือเจ้าคะ” เมื่อรู้ว่า
วังงเมิ่งกี้ไปด้วย เส่วเจี้ยนก็ตื่นเต้นดีใจร้องไชโย คิดว่าเดิมที
ตนเองเป็นโอรสาคู่ทั่วไป ตอนนี้นึกไม่ถึงว่าจะตื่นเต้นดีใจกับ
งานวัดธรรมดา ไม่รู้ว่าตอนทะเล่ลุมิตีลีมเอาสมอมมาด้วยหรือไม่

วังจันทน์อมยิ้มพูดกับนาง “ต้องไปรับคุณหนูสกุลเหยา
อีก พวกเจ้าจะได้มีเพื่อน”

เสว้เจี้ยนรีบหันมองสีหน้าของโจวป้อ โจวป้อได้ยินดังนั้น
ก็พูดอย่างไม่รีบร้อน “เสว้เจี้ยนเสียนิสัยจนเคยตัว”

“รีบเก็บเศษหน้าเจ้าเร็วเข้า” ไปอู่เทียนทงฟังไม่ไหวแล้ว
เมื่อก่อนก็ไม่ใช่เด็กดีมากมาย จึงพูดเสียงสูงว่า “ส่งมาให้ข้า
อบรมสังฆอนดีหรือไม่”

โจวป้อคร้านจะสนใจเขา พูดคำนี้หลายครั้งแล้ว
ไม่เปลี่ยนความคิดใหม่เลยสักนิด

วังจันทน์แสร้งทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นไม่ได้ยิน เพียงดื่มชา
มองฟ้ามองดิน

“รีบไปกันเถิด จะได้ไม่เสียเวลาขึ้นเขา” ไปอู่เทียนลุกขึ้น
พูดอย่างเหลือทน

โจวป้อหุบยิ้ม ตีหน้าเย็นชาพูดกับเสว้เจี้ยน “บ่าวชื่อป้อ
ยังไม่รีบเก็บของตามข้ามาอีก”

“เจ้าค่ะ คุณชายใหญ่!” เสर्वเจียนรับคำอย่างเกียจคร้าน รู้สึกหงุดหงิด จึงหันกลับไปถลิ่งตาใส่เขาหนึ่งที่ เขาก็แค้นมันใส่ ไปอื้อเทียนไม่ใช่หรือ เหตุใดต้องมาลงกับนางด้วย

โจวป้อถลิ่งตาตอบไป แล้วก้าวเดินลงบันไดก่อน พุดกับ ไปอื้อเทียนที่เดินเคียงไหล่ “ข้าไม่ขอขี่ม้าไปกับพวกเจ้า”

ไปอื้อเทียนกล่าวอย่างประหลาดใจ “อากาศหนาวขนาดนี้ พวกข้าก็ไม่คิดจะขี่ม้าอยู่แล้ว”

โจวป้อเมินเขา เดินตรงไปที่รถม้าของตน รอเสर्वเจียน มาถึงแล้วก็พานางขึ้นรถ

ไปอื้อเทียนขึ้นรถม้าตระกูลโจว แล้วพุดกับญาติผู้พี่ “ใคร อยากเห็นหน้าบุตรเป็นตูดลิงของเขากันเล่า”

วังจงหานหน้านั่งขริม ก็เจ้าชอบแหย่เขาให้หงุดหงิด หน้าบึ้งไม่ใช่หรือ “น้องเมิ่งเอ๋อกับคุณหนูเหยาคงมาถึงแล้ว กระมัง”

“อาจถึงประตูเมืองแล้ว เราไปกันเถอะ” สิ้นคำ ไปอื้อเทียน ก็ขึ้นรถม้า จากนั้นทุกคนก็เดินทางเพื่อรวมตัวกันที่ประตูเมือง

ภายในรถม้าตระกูลโจว เส่วเจี้ยนหัวเราะเริงรำเจื้อยแจ้ว ไม่หยุด “เส่วเจี้ยนยังไม่เคยไปวัดหรืองานวัดเลยเจ้าคะ”

เส่วเจี้ยนยิ้มดีใจจนตาปิด “เราซื้อของขวัญเล็กๆ น้อยๆ กลับไปฝากทุกคนที่บ้าน ดีหรือไม่เจ้าคะ”

โจวป้อโอบไหล่นาง เอ่ยว่า “ตามใจเจ้า”

เมืองเจิ้งหยางเป็นอำเภอที่ใหญ่ที่สุดในมณฑลซิงโจว มีวัดที่เจริญมากแห่งหนึ่งตั้งอยู่นอกเมือง ในวัดนี้เฟิงมีป้าบ้วย บานสะพรั่ง นอกจากนี้ยังมีงานวัดอันคึกคักในช่วงเทศกาล เหมายันทุกปี

ครั้นถึงประตูเมือง วังฉงเมิ่งและเหยาอิงชานมาถึงแล้ว ตั้งคาคด สุดท้ายก็เรียกเส่วเจี้ยนไปคุยบนรถคันเดียวกับพวกนาง อันที่จริงกลุ่มนี้แปลกมาก สองคนเป็นคุณหนูตระกูลขุนนาง อีกคนเป็นบ่าวรับใช้พ่อค้า ยามเดินทางด้วยกัน แต่กลับ ไร้ความไม่ลงรอยกัน แนนอนว่าถ้าหากพวกนางปฏิบัติต่อ เส่วเจี้ยนเหมือนบ่าวทั่วไปจริง อย่าว่าแต่เส่วเจี้ยนจะไม่ไว้หน้า แม้แต่โจวป้อก็ไม่เห็นด้วยกับคำชวนของไป้อี้เทียน

“ดูสีหน้าโจวป้อสิ เครื่องขีรึมกว่าเทพเจ้าเสียอีก”

ไปอู่เทียนยัมแน่น

โจวป้อออกไปพักผ่อนในวันหยุดอย่างเป็นระเบียบ มีแบบแผน และไตร่ตรองล่วงหน้า แต่กลายเป็นกลุ่มคณะท่องเที่ยว เขาแค้นไปอู่เทียนจริงๆ เขาจะไม่มีทางทำหน้าดีๆ ให้ไปอู่เทียนตลอดทางแน่นอน

‘วัดนี้เฟิง’ เดิมทีเนินเขาเสียวฉู่ไม่ค่อยสูง ภูเขาสูงนี้ไม่สูงมาก ด้านหลังภูเขาวัดมีจุดชมดอกบ๊วยศักดิ์สิทธิ์สองจุด ได้แก่ สวนอี่เหมยและสวนวังเซียง นอกจากนี้ยังมีชาหิมะบ๊วยที่เก็บนานหลายปีเตรียมไว้สำหรับชนชั้นสูง ซึ่งค่อนข้างเป็นที่นิยมในหมู่คนชั้นชอบศิลปะ

ระหว่างทางหิมะเริ่มตกหนักบนถนนและที่ดินเขาจนปลิวว่อนไปทั่วอาณาบริเวณ แม้จะยังไม่ถึงวันงานวัดอย่างเป็นทางการ แต่ก็มีร้านรวงต่างๆ ให้เห็นสองข้างทางแล้ว เสว้เจี้ยนมองออกไปนอกหน้าต่างรถม้า มีทั้งดอกไม้หอม กระดาษ เทียนหอมและของใช้จุจิกสำหรับสตรีอีกมากมาย เหยอาอิงชานตะโกนเรียก “หยุดรถ” การซื้อเทียนหอมและของเหล่านี้ด้วยตัวเอง เป็นการแสดงถึงความบริสุทธิ์ใจ

ทั้งสามซื้อดอกไม้และเทียนหอมแตกต่างกัน ท่ามกลาง
ปาร์ปใช้รายล้อม ที่ซึ่งเขามีเกี่ยวเบาะนุ่มที่สร้างขึ้นพิเศษ
เพื่อรองรับขุนนางหรือชนชั้นสูงที่ต้องการขึ้นเขา แต่ต้องจ่ายค่า
เดินเท้าเป็นสองเท่า ดังนั้นลูกหาบจึงขอบคุณพวกเขาด้วยความ
ยินดี

จะนำรถม้าจึงจอดเก็บไว้ในโรงจอดพิเศษบริเวณเชิงเขา
เป็นธรรมดา

‘วัดนี้เฟื่อง’ ได้รับความนิยมโดยตลอด วันนี้ไม่ใช่วันที่หนึ่ง
หรือสิบห้าเดือนหนึ่งตามปฏิทินจันทรคติ อีกหลายวันก่อน
งานวัดเขมายน วันนี้หิมะตกหนักจึงมีผู้แสวงบุญไม่มากนัก
วังจงเมิ่งยิ้มและพูดว่า “ถ้าคนน้อยลง ค่อยไปซื้อของเพิ่มกัน”
จากนั้นเดินตามพระลูกวัดที่มาต้อนรับไปที่พระวิหาร ทุกคน
หยิบเทียนหอมที่เฟื่องซื้อที่เชิงเขาออกมา เส่ว้เจี้ยนบรจงเลือก
ดอกบัวสีขาวบริสุทธิ์

เหยาอิงชานเห็นแล้วยิ้มกล่าวว่า “มิน่าล่ะ เส่ว้เจี้ยนถึงได้
เกิดมามีรูปโฉมงดงาม ที่แท้เป็นผลบุญจากการถวายดอกไม้
นี่เอง”

เสว้เจี้ยนมองไปซาหั่วเซียง¹ ในมือของนาง ถอนหายใจ
“พระพุทธรองค์ท่านต้องช่วยคุณหนูอิงชานเรื่องเนื้อคู่เป็นแน่
เจ้าคะ”

วังฉงเมิ่งที่อยู่ข้างๆ เอ็ดว่า “พวกเจ้าสองคน ต่อหน้า-
พระหน้าเจ้ายังพูดจาเหลวไหลอีก เจียบเดี๋ยวนี้”

เมื่อโดนวังฉงเมิ่งเหลียวหลังถลึงตาตุ้ใส่ พวกนางก็
ไม่กล้าหวัรต่อกระซิกอีก ไม่ทันรู้ตัวก็เดินมาถึงหน้าโบสถ์
เห็นเพียงควันรูปหนาทึบ พระพุทธรูปปิดทองสูงหลายจั้ง
หูลุบตามองผู้ศรัทธา ท่ามกลางเสียงสวดอันศักดิ์สิทธิ์ของ
พระภิกษุ ทุกคนล้วนแต่งกายให้เกียรติสถานที่ และจุดธูปเทียน
สักการบูชา “เสว้เจี้ยนขอให้คุณพ่อคุณแม่สบายดี มีกัลยาณมิตร
ที่ดี โจวป้อ...” เสว้เจี้ยนพิมพ์อริษฐานด้วยภาษาที่แหวกแนว
ที่สุดเท่าที่เคยมีมา

ต่อมาฟังปรัชญาปารมิตาหฤทัยสูตรออกจากห้องโถง
เดินลงบันไดแล้วออกจากโบสถ์ จากนั้นนำโดยพระลูกวัด
แยกกันไปตามจุดพักผ่อนด้านหลัง เช่น สุยสี่ถั่งและสวนอุ้วหัว
ซึ่งเป็นสวนเฉพาะสำหรับผู้หญิงเท่านั้น

¹ ต้นสนซีตารัณญี่ปุ่น

เกล็ดหิมะโปรยปราย ต้นบัวแดงเรียงรายริมผนังสวน
ดูแล้วไม่เหมือนอยู่วัด แต่เหมือนอยู่สวนหลังจวนตระกูลใหญ่โต
มากกว่า

“สวนอุ้หั่วรวมสวนเล็ก ๆ หลายสิบสวนด้วยกัน ตอนนี
แขกพักเต็มหมดแล้ว พวกคุณหนูค่อย ๆ เดินชม อาตมาขอตัว
ก่อน เข้าไปแล้วจะมีอบาสิกานำทาง”

ฟุ้งรู้ ที่แท้มีคนมาพักที่สวนนี้ล่วงหน้าอย่างไม่ขาดสาย
หลายวันแล้ว เห็นว่าห้องพักเกือบเต็มแล้ว ผู้คนเข้า ๆ ออก ๆ
มีทั้งบ่าวเด็กสาวป่าเหล่าแม่นม ทุกคนพูดและเดินเสียงเบา
ไม่รบกวนความสงบภายในลานแห่งนี้

บ่าวเด็กสาวและเหล่าหญิงรับใช้อาวุโสของวังจงหนานและ
เหยาอิงชานมีไม่น้อย เมื่อจัดเก็บข้าวของเข้าที่พักเรียบร้อยแล้ว
ก็ถึงเวลาอาหารกลางวัน เหยาอิงชานเงยหน้ามองเส่วเจี้ยน
พูดว่า “อาหารมังสวิรัตินี้เพิงอรรอยถูกปาก เส่วเจี้ยนอย่า
น้อยใจไป รีบมาชิมเร็วเข้า”

วังจงเมิ่งหันมองเส่วเจี้ยนเช่นกัน พยักหน้าเอ่ยว่า “แต่ก็
ถือสุสึทีเดียว ไม่แน่อาจจะดีกว่า”

เสว์เจี้ยนตกใจ กัดริมฝีปากเบาๆ “ดูเหมือนข้ายังไม่ทัน
พูดอะไรก็ถูก KO² แล้วหรือ”

อาหารมังสวิรัตินี้ก็อร่อยพอๆ กับอาหารมังสวิรัตินะ
ในวัดชื่อดังในนิยายจริงๆ เสว์เจี้ยนแอบบ่นในใจ จริงหรือไม่
วัดที่ทำอาหารมังสวิรัตินี้ไม่อร่อยจะขาดคุณสมบัติจากการเป็น
‘วัดชื่อดัง’ เมื่อเห็นทุกคนมองนางเป็นตาเดียว จึงพยักหน้าพูด
เสียงขรึม “อร่อยจริงๆ ด้วย! แต่ถ้าจะให้เสว์เจี้ยนอยู่กินเป็น
ประจำก็คงไม่ไหวเจ้าคะ!”

“เพื่อเจ้า!” วังฉงเหมิงทำเสียงถ่มน้ำลายใส่นาง

“เจ้าคิดว่านี่เป็นโรงเตี๊ยมหรือไร” เหยาอิงชานชี้นางแล้ว
หัวเราะ

เสว์เจี้ยนกัดฟันครุ่นคิด ถามว่า “แล้วไม่ใช่โรงเตี๊ยมหรือ
เจ้าคะ” แนนอนว่าไม่ใช่ เพราะไม่มีค่าใช้จ่าย ไม่สิ เก็บเงินค่า
รูปเทียนเยอะมาก!

² Knock out ล้มคู่ต่อสู้

“ยิ่งพูดยิ่งเหลวไหล อมิตาพุทธ” วังจงหันขัดจิ้งหะพวกนาง “นี่คือสถานที่อะไร เหตุใดถึงมีคนหยาบคายอย่างพวกเจ้าสองคน!”

เสว์เจียนกำลังจะพูด แต่เหยาอิงชานลุกขึ้นรีบพูดว่า

“น้อมรับคำสอนๆ!”

เสว์เจียนทำได้เพียงก้มหน้าแอบขำ

พวกหญิงรับใช้อาวุโสหลายคนเข้ามาสวดมนต์ จูงคุณหนูของตัวเองมาพูดเสียงจริงจัง “อย่าพูดจาเหลวไหลอีกเลย เจ้าคะ ทูนหัวของป่าว!”

ด้านนอกหิมะตกหนักขึ้นเรื่อยๆ ทุกคนจึงนัดแนะกันดิบตี “พรุ่งนี้หิมะหยุดตกแล้วออกไปชมดอกบ๊วยกัน!” สุดท้ายก็ไม่สะดวกเล่นเกมแก้เบื่อภายในวัด เสว์เจียนตั้งใจฟังพระสูตรครูหนึ่ง ความตั้งใจเดิมของนางคือไหนๆ เป็นแค่คนธรรมดาทะเล่มีติมา ก็ควรศรัทธาการมีอยู่ของเทพเจ้าผู้ยิ่งใหญ่เช่นพระพุทธเจ้ากระมัง นางฟังจนเผลอหลับไป สุดท้ายต้องยอมรับอย่างจำใจว่าการทะเล่มีติของนาง ไม่เกี่ยวข้องกับพระพุทธเจ้าแต่อย่างใด

บทที่ 90 อวลกัณฐ์สุคนธ์รัญจวนใจ

เนื่องจากช่วงบ่ายและกลางคืนนอนมากเกินไป วันรุ่งขึ้นจึงตื่นแต่เช้า เดินออกจากห้องพักด้วยจิตตั้งมั่น คาดว่าหิมะคงหยุดตกตั้งแต่กลางดึก เห็นเพียงแสงแดดรำไรบนภูเขาห่างไกล หิมะหนาปกคลุมทั่วทั้งลานวัด ตอนนี้หญิงรับใช้อาวุโสทั้งหลายกำลังกวาดหิมะออกให้เห็นเส้นทางเล็กๆ ลมภูเขาพัดปะทะใบหน้า เส่เจ้าเรียนรู้สึกอากาศสดชื่นแจ่มใสพาให้อารมณ์ดี

นางเดินออกมาที่สวนอย่างอดไม่ได้ หลังคาวัดและยอดไม้ปกคลุมด้วยหิมะหนา เกิดเป็นทัศนียภาพมีชีวิตชีวาราวกลอนกวีสละสลวย แน่หนอนว่าเป็นกวีที่ผู้อื่นประพันธ์ เสียงสวบسابได้ทำดังชัดเจน มุมกำแพงกิ่งเหมยแผ่กิ่งก้านสาขาเหนือกองหิมะ ผลิตานแม่อากาศหนาวเหน็บ

เหตุใดถึงต้องเป็นโจวป้อกันนะ ที่จริงเส่เจ้าเย็นก็ไม่เข้าใจตนเองเหมือนกัน หรือเพราะสัญญาขายทาส หรือเพราะเคยชินกับการฟังฟังเขา หรือเพราะแม้จะมีข้อบกพร่องต่างๆ ของคนสมัยโบราณ นางก็จะเชื่อว่าโจวป้อรักษาคำมั่นสัญญาของตน

หรือ แวตารุ่มร้อนของโจวป๋อยยังคงตราตรึงในใจนาง ทำให้นาง
หน้าแดงเผลอ้ายอย่างไม่เป็นตัวของตัวเอง เผลอคิดอย่างห้าม
ไม่ได้ ความรู้สึกของคนสองคน ในยุคศักดินาที่หนาวเหน็บ
เช่นนี้ จะแบ่งบานดังดอกเหมยฤดูหนาวหรือไม่ ข้าดอมดมข้าชั้น
ชมของข้าเอง ผู้ใดสนใจว่าระหว่างดอกกล้วยไม้กับดอก
เบญจมาศว่าดอกไม้ไหนจะงามกว่ากันเล่า

“เฮ้อ” ถอนหายใจเบาๆ เส่วเจี้ยนรู้สึกยิ่งคิดเท่าไร
ก็เข้าใจมากขึ้นเท่านั้น นางก้มหน้าครุ่นคิด ครั้นเงยหน้าอีกครา
ก็ปรากฏรอยยิ้มในแววตาสดใส

นางเลิกคิด ไขว่คว้าคิดใหม่ ข้าคือเส่วเจี้ยน ข้าคือ
เส่วเจี้ยนหญิงสาวทะเลลุมิตี ก่อนรถม้าขึ้นภูเขาต้องมีถนน ถนน
คดเคี้ยวถึงจะรู้แรงม้า นานวันยิ่งรู้ใจคน เฮ้อ ออกทะเลอีกแล้ว

“พิศมองไกลก็รู้มิใช่หิมะ อวลกลิ่นสุคนธ์รัญจวนใจ”
เส่วเจี้ยนอารมณ์ดี มองซ้ายขวาไร้ผู้คน ครั้นจิตใจสงบแน่วแน่
จึงแอบลอกเลียนกวีครึ่งบท สละสลวยงดงามยิ่ง ทว่าทันใดนั้นก็
ได้ยินเสียงอุทานจากผนังกำแพง

เสว้เจี้ยนตกใจหน้าแดงเขินอาย เปลี่ยนความโศกศัลย์ เป็นพลัง ดึงกระโปรงขึ้นวิ่งกลับไปทังน้ำตา ให้ตาย ช่างน่าอาย เหลือเกิน! ท่องกลอนทั้งทีก็ไม่จบบท จำได้เพียงครึ่งเดียว! ข้ายากทะเล่ลุมิตีย้อนกลับไปเรียนเอกภาษาจีน แล้วค่อยกลับมา ใหม่

ที่จริงหากท่องแค่ครึ่งบทหรือเนื้อเพลง นางก็จำได้ ไม่น้อย แต่หยิบออกมาท่องทำให้แอบอายขายหน้าจริง ๆ! ความกล้าหาญของนางในยุคปัจจุบันรวมถึงยุคนี้ ไม่กล้า แอบอ้างว่าเป็นสตรีมีความสามารถจริง ๆ เพราะกลัวว่าจะถูก ผู้ทะเล่ลุมิตีรุ่นหลังฆ่าด้วยอาวุธสมัยใหม่...หรือไม่ก็เอาอิฐทุบหัว แบะ

ทะเล่ลุมิตีถือเป็นการท้าทายความกล้าหาญอย่างมากที่ แท้จริง อดตายเป็นเรื่องที่กล้าหาญน้อยกว่า บางคนใช้ประเภท และลีลาของบทกวีที่แตกต่างกัน รวากับเพลงดาบของกวนกง บางคนก็เหมือนเสว้เจี้ยนที่ถอยกลับอย่างกล้า ๆ กลัว ๆ เมื่อ เผชิญปัญหา เอ้อ นางมุ่งทำหน้าที่ป่าวเผ่ายามงานที่ไร้ทักษะนี้ จะดีกว่า

“ชื่อจื่อ” วังจงหานฟังโพล่พ้นมุ่มประตุ ก็เห็นชายหนุ่มชุดขาวผ้าพันคอขงจื่อเดินเข้ามาด้วยสีหน้ากังวล เขาคือชื่อจื่อ³ โอรสของตังก๊วกง⁴ ก่อนหน้านี้ได้รับราชโองการให้มาบรรเทาภัยพิบัติ เนื่องจากอายุไล่เลี่ยกัน กอปรกับชื่อจื่อไม่ถือตัวด้วยบุคลิกอ่อนโยนสง่างาม จึงทำให้สนิทสนมกับไป๋อ้อเถียน ผู้รักอิสระพูดเป็นต่อยหอยกับวังจงหานคนสุขุมพูดน้อย

ไม่บ่อยนักที่จะเห็นหนานกุป่อสีหน้าร้อนร่นกระวนกระวาย สายตาสลัดหลิก ทว่ายังกล่าวอย่างสุภาพ “บังเอิญจริงๆ ฟังงหานก็มาฉลองเทศกาลที่นี่ด้วยหรือ”

“มาถึงเมื่อวาน” วังจงหานพยักหน้า พูดอย่างเป็นกันเอง “พอดีนัดกับญาติผู้น้องและสหายขึ้นเขาเพื่อชมดอกบัววันนี้ เมื่อครู่ได้ยินเสียงบ่าวของสหายจากข้างนอก คิดว่าพวกเขาพากันออกมาก่อน จึงตามออกมา”

“พิศมองไกลก็รู้มิใช่หิมะ อวลกลิ่นสุคนธ์รัญจวนใจ?” ชื่อจื่อหรีดา สีหน้าดูร้อนร่นขณะไต่ถาม

³ ทายาทผู้สืบทอดตำแหน่งต่อจากบิดา

⁴ ตำแหน่งบรรดาศักดิ์สำหรับเชื้อพระวงศ์ชาย ชั้นหนึ่งชั้นรอง เริ่มต้นสำหรับโอรสจักรพรรดิ หากมีผลงานก็สามารถเลื่อนขึ้นเป็นจวันอ่องและเป็นอ่องได้ตามลำดับ

“ต้องเป็นเสียงของบ่าวคนนั้นแน่นอน!” วังจงหาน ไม่สบายใจเล็กน้อย ทว่าเอ่ยสีหน้าเรียบนิ่ง “บ่าวในชนบท ไม่รู้หนังสือ มักพูดจาแปลกๆ ไปไหนมาไหนบ่อยๆ คงคุ้นหู โชคดีที่สหายของข้าผู้นั้นตามใจนางมาโดยตลอด”

หนานกุปอไต่ยีนก็พยักหน้า สักพักก็คืนสู่อากัปภิกิริยา อ่อนโยนสง่างาม กล่าวน้ำเสียงเรียบนิ่ง “ไต่ยีนบทกวีไพเราะ เช่นนี้ ก็ถวิลหาทวิผู้ประพันธ์อย่างอดมิได้” แล้วยิ้มบางๆ “สหาย จงหานเป็นผู้มีความรู้ถึงได้มีหญิงงามเคียงบัลลังก์เช่นนี้”

วังจงหานปฏิเสธที่จะตอบทสนทนาเรื่องนี้ กลับชี้ไปที่ สวนดอกบัวบนเขา อมยิ้มกล่าวว่า “ชื่อจื่อ ไปชมหิมะและ ดอกบัวกันไหม”

หนานกุปอส่ายหน้า ก้มหน้าดูรองเท้าที่เหยียบหิมะจน เปียก “วันนี้ข้าต้องลงเขาแล้ว วันหน้าค่อยพบกันใหม่”

วังจงหานยิ้มยิ้ม ประสานมือ “ชื่อจื่อเดินทางปลอดภัย ขอรับ”

วังจงหานมองหนานกุปอพร้อมบริวารจากไป ก็หันกลับ เข้าที่พัก โจวป๋อกับไปอี้ก็ยืนต้นแล้ว เมื่อมาถึงสวนอู่หวัก็เรียก

หญิงรับใช้อาวุโสให้ไปบอกพวกเสว้เจี้ยนสามคน คราวนี้จึงเดิน
ออกจากประตูหลังวัดนี้เฟิง เดินลงเขาไปสวนบัว

“พวกเจ้าก็มาเขียนกลอนด้วยกันสักสองสามบทสิ!” ครั้น
เหล่านัณฑิตและกวีได้ยลทัศนียภาพนาภิรมย์ ก็อยากเขียน
กลอนกวี ไปอื้อเทียนก็ไม่ใช่ข้อยกเว้น จึงชิงเขียนก่อนสองบท
ด้วยความร้อนวิชา แล้วอดภูมิใจในตัวเองไม่ได้ วางตนเป็นฝั่ง
ตรงข้ามของทุกคนอย่างแน่วแน่ กล้าท้าทายทุกคน เหยอาอิงชาน
หัวเราะเยาะ “ระดับเจ้าก็เรียกว่ากวีแล้วหรือ ข้าจะเขียนสักเจ็ด
แปดบทแล้วอย่างไร”

ไปอื้อเทียนถลึงตาแทบกลน “ตอนนี้เจ็ดแปดบทที่ว่าอยู่
ไหน”

เหยอาอิงชานพูดเย็นชา “ข้ากลัวจะทำให้เจ้าอับอาย
มากกว่า จึงโยนทิ้งลงในโคลนตมไปแล้ว”

“ที่แท้สภาพไปอื้อเทียนก็ไม่พร้อมต่อสู้อยู่ตลอดเวลา”

เสว้เจี้ยนสลดใจ เหยอาอิงชานฉลาดปราดเปรียวกว่านาง
ไม่ชี้ขาดตาขาว มีความเป็นจอมยุทธ์หญิง! เสว้เจี้ยนเชื่ออย่าง

เป็นเอกฉันท์ว่าผู้ที่ขึ้นชื่อว่าเป็นจอมยุทธ์หญิง จะไม่มีวันก้มหัว
ให้บุรุษ กล้าท้าทายบุรุษ สมเป็นจอมยุทธ์หญิงผู้กล้าหาญ

ฟังทั้งสองทะเลาะโต้เถียงเรื่องบทกวีไม่กี่คำ เส่วเจี้ยนก็
ไม่กล้าเขียนกวีที่เคยเรียนมายุคปัจจุบันอีก เพียงเดินตามหลัง
วังฉงเมิ่งเจียบๆ กลอกตาชมเป็นครั้งคราว วังฉงเมิ่งทราบดี
เส่วเจี้ยนไม่รู้หนังสือ เมื่อเห็นนางเจียบไม่พูดจา ก็ปลอมนาง
ด้วยความหวังดี “ที่จริงกวีก็เกิดจากความสนใจ ไม่มีวิจารณ์
ใครเหนือกว่าหรือด้อยกว่า ถ้าเป็นเหตุผลนี้ก็คงไร้ความหมาย”

“เส่วเจี้ยนได้ยินแล้วสละสลวยทุกบทเลยเจ้าค่ะ”

เส่วเจี้ยนยิ้มอย่างไม่คิดอะไร

“พี่ใหญ่ วันนี้พี่ดูเจียบจัง” เดินกินลมชมทิวทัศน์ ไม่นาน
วังฉงเมิ่งและเหยาอิงชานก็แต่งกลอนคนละบท วังฉงเมิ่งอดขำ
ไม่ได้ “ตกใจความสามารถของพวกเราละซี”

เมื่อได้ยินเช่นนั้น วังฉงหานก็หัวเราะเบาๆ กล่าวว่า
“วันนี้ตื่นเช้า แต่งแค่สองประโยค ยังรู้สึกไพเราะกว่าที่พวกเจ้า
แต่งรวมกันเมื่อครูอีก!”

“ข้าจะคอยดู ญาติผู้พี่มีกลอนดีอะไร รืบๆ อ่านให้ฟังสิ เจ้าคะ!”

เมื่อคืนที่ผ่านมามีหิมะตกหนัก ทำให้ดอกบัวบนเขา และในหุบเขาถูกทับถม ทว่าดอกบัวเหล่านี้หาได้เกรงกลัว กลัดหิมะไม่ กลับยังขับสีสดโดดเด่นเมื่อเทียบพื้นหลังหิมะขาวโพลน ยิ่งกลายเป็นความงดงามราวกับภาพวาด

วังจันทน์สะบัดหิมะบนกิ่งเหมยข่างๆ เบาๆ “พิศมอง ไกลก็รู้มิใช่หิมะ อวลกลิ่นสุคนธ์ธัญจวนใจ!”

บรรยากาศโดยรอบเงียบไปชั่วขณะ เสว้เจี้ยนมองเขา ปากอ้าค้าง พุดในใจ เสียงนั้นคือเสียงเจ้าจริงๆ ด้วย!

วังจันทน์เห็นสีหน้าของเสว้เจี้ยนก็คิดว่า ที่แท้ก็เจ้านี่เอง กลิ่นหอมซ่อนเร้น แกะสลักเทพด้วยน้ำแข็งหิมะเป็นเรื่องยาก!

โจวป้อหันขวับมองใต้ต้นบัว คนที่ทำให้หัวใจเต้นรัว ผู้นั้น งดงามโดดเด่นกว่าดอกบัวหิมะ ผู้คนรอบข้างดู หม่นหมองไปหมดตา ก็จริงดังว่า พิศมองไกลก็รู้มิใช่หิมะ อวลกลิ่นสุคนธ์ธัญจวนใจ!

“ไฟเราะจริงด้วย!” ทุกคนปรบมือชื่นชม วังจงเมิ่งพึมพำ
เงยหน้ายิ้มกล่าวว่า “พี่ใหญ่ไปได้กลอนไฟเราะอย่างนี้จากไหน”

พวกไปอี้เถียนตระหนกขึ้นได้ กลอนรักเช่นนี้
ไม่สอดคล้องกับอุปนิสัยของวังจงหาน นึกถึงที่เขาพูดว่าวันนี้
ตื่นเช้า จึงหันมองวังจงหานอย่างมีเลศนัย “วันนี้ญาติผู้พี่ตื่น
แต่เช้า ที่แท้ก็แอบนัดหมายสาวงามไว้นี่เอง”

“มีเรื่องอย่างนี้ที่ไหน” วังจงหานรีบแก้ตัว เมื่อแอบ
ชำเลื่องมอง ก็เห็นเส่วเจี้ยนหน้าแดงเรื่อราวแสงตะวันยามเช้า
เขาหันไปถลึงตาคูใส่ไปอี้เถียน “เลิกพูดเหลวไหลได้แล้ว”

กลุ่มพวกเขาเดินไปเสียงดังโวยวาย วังจงหานเป็น
คนปากแข็งอยู่แล้ว ไปอี้เถียนจำต้องขมอารมณ์ ญาติผู้พี่คนนี้
น่าเบื่อชะมัด!

มีเพียงโจวป้อที่มองตามสายตาวังจงหานไปก็เห็น
เส่วเจี้ยนทำตัวไม่ถูกจึงไม่พอใจจึงเส่วเจี้ยนมาหลบข้างหลัง
ถามเสียงแหบต่ำ “เจ้าสร้างเรื่องอะไรอีก”

เส่วเจี้ยนรู้สึกผิด พึมพำเสียงแผ่ว “ข้า ปะ...เปล่า...”

โจวป้อเจียนบกริบ เส่วเจี้ยนซ็อนสายตามองเขาอย่าง
ช่วยไม่ได้ “เมื่อเช้าข้าไม่ได้เจอคุณชายวังจริง ๆ” โจวป้อจ้องนาง
เส่วเจี้ยนแสร้งทำตัวสั่น พุดกับเขาเสียงอ่อน “คุณชายใหญ่
ทำอย่างนี้เหมือนน้ำแข็งก้อนใหญ่เลย!”

“ว่าอย่างไร เจ้าก็หนาวเป็นเหมือนกันหรือ” โจวป้อเอ่ย

เส่วเจี้ยนทนไม่ไหว เลิกคิ้วกล่าวว่า “ข้าไม่ได้แอบนัดพบ
คุณชายวังจริง ๆ!”

โจวป้อยิ้มหัน “ข้าถามว่าเจ้าไปเจอเขาหรือ”

ถ้าไม่ใช่เพราะเส่วเจี้ยนไม่มีทางเอาชนะเขา ป่านนี้นาง
ลงมือตีเขาแล้ว ทันใดนั้นคิดว่าตัวเองไม่มีเหตุผลที่ต้องกลืน
ความโกรธลงไป จึงทำเอวพุดว่า “ก็บอกแล้วไงว่าไม่เคยเจอ!
ข้าก็แค่ท่องบทกลอนในลานสองสามประโยค กลัวคนอื่นได้ยิน
เข้าจึงรีบวิ่งกลับไป ใครจะรู้ว่าคุณชายวังได้ยินเข้าจริง ๆ ละ
นี่เป็นความผิดข้าหรือ” พุดพลาถลอกตา ออกแรงผลักโจวป้อ
เข้าต้นบัวข้าง ๆ จากนั้นก็กระโดดหลบไป

“น่าเบื่อจริง ๆ!” โจวป้อขมวดคิ้วพลาถปิดหิมะที่ทับถมบน
ดอกบัวออก ทว่ากลับมีรอยยิ้มในแววตา “ข้าไม่เชื่อว่ากลอน

ไฟเรานั้น จะคิดออกมาจากสมองขี้เลื่อยของเจ้า บอกมา เจ้าเอามาจากไหน”

เสว์เจียนถลึงตามองโจวป้ออย่างเจ็บใจ “ข้าไม่บอกท่านหรือ ข้าแต่งขึ้นมาเอง!”

โจวป้อโกยหิมะจากดอกบัว บันเป็นกลมๆ แล้วปาใส่เสว์เจียน เสว์เจียนตกตะลึงปากอ้าตาค้าง การกระทำนี้ไม่สอดคล้องกับภาพลักษณ์ของคุณชายใหญ่ตระกูลโจวสักนิด อีกทั้งก็ไม่ใช่บรรยากาศส่วนตัว ทำให้รู้สึกแปลกประหลาด

โจวป้อสนุกที่เห็นเสว์เจียนตกตะลึง จึงปั้นก้อนหิมะแล้วปาใส่นางอีก เสว์เจียนโมโห “ข้าแค่ยอมอ่อนให้ท่านนิดหน่อย ก็คิดว่าข้าน่ารังเกียจหรือ” นางก้มลงไปปั้นก้อนหิมะแล้วปาใส่โจวป้อบ้าง

การต่อสู้ยอดนิมมอย่างการปาหิมะ ไม่ว่าคนโบราณหรือสมัยใหม่ ไม่ว่าเด็กหรือผู้ใหญ่ มักจะรวมพลังต่อสู้กันอย่างง่ายได้ ทั้งสองเริ่มต่อสู้กันอย่างไม่สนโลก

ครั้นคนข้างหน้าได้ยินเสียงก็หันกลับมา ก็ตกตะลึงงันอย่างช่วยไม่ได้ “นี่สถานการณ์พลิกอะไรกัน”

“ดูเร็ว ตรงนั้น!”

“อ้าก!”

“ระวัง!”

ตัวอย่าง

บทที่ 91 สุนัขดุร้าย

“เสิร์ฟเจียน!” ครั้นได้ยินเสียงกรีดร้องที่สูญเสียการควบคุมของใครหลายคนที่อยู่ข้างหน้า โจวป้ออาศัยความสามารถผลักเสิร์ฟเจียนออกไป เสิร์ฟเจียนล้มลงพื้นหิมะ เวียนศีรษะครู่หนึ่งแล้วสิ้นใจไปข้างหน้า

“กรีด...” หิมะสาดใส่หน้า วิสัยทัศน์พราเลือน เสิร์ฟเจียนเห็นวังงหานและไปอู่เทียนกระโดดไปข้างหลัง เหยาอิงชานปรี่เข้ามาประคองนางลุกขึ้น

เสิร์ฟเจียนพยายามหันกลับไปมอง “อะ ไม่!...” สุนัขพันธุ์เอ้าเฉวียน⁵ ยักษ์สองตัวกระโจนมาจากไหนไม่รู้อย่างไร้สัมเสียง โจวป้อโลหิตอาบร่างในชั่วพริบตา และกำลังต่อสู้อย่างดุเดือด

“คุณชายใหญ่!...”

เสิร์ฟเจียนเ็นวาทังสรรพางค์กาย รวากับเลือดในร่างกายหยุดไหลเวียน นางตัวสั่นสะท้านและผลักเหยาอิงชาน

⁵ สุนัขพันธุ์มาสทึฟฟ์ สุนัขสายพันธุ์ใหญ่ เช่น ทิเบตัน มาสทึฟฟ์

ออกไป ขณะกำลังกระโจนเข้าไป แต่เหยาอิงชานกอดนางไว้แน่น วังฉงเหมิงวิ่งมาช่วยดึงแขนนางสุดแรง

“เจ้าไปเป็นภาระมากกว่า สามคนนี้มีความสามารถ เจ้าไม่ต้องห่วง” เหยาอิงชานมองเบื้องหน้าอย่างหวาดวิตก แต่ยังอธิบายให้นางฟังอย่างใจเย็น

พวกนางรู้ดี หากให้เสว่เจี้ยนเข้าไปตอนนี้ ก็จะทำให้โจวป้อเสียสมาธิ

เสว่เจี้ยนเองก็เข้าใจดี ‘คุณชายใหญ่!’ นางกลืนสามคำนี้ลงท้องไปอย่างคับแค้น ปาดน้ำตาที่ไหลไม่หยุด พยายามเบิกตากว้าง และสั่นเทาไปทั้งสรรพางค์กาย

ไปอี้เทียนและวังฉงหานพุ่งเข้าไปในพริบตา พวกเขาสามคนเคยฝึกทักษะต่อสู้ ทว่าสุนัขเฝ้าเจี้ยนสองตัวดุร้ายมาก ทั้งตอนนี่ยังเห็นเลือด ยิ่งปากลั่งดูเดือด ทั้งสามไร้ซึ่งอาวุธติดตัว ขณะนั้นโจวป้อเสียเปรียบและได้รับบาดเจ็บก่อนใคร ดังนั้นพวกเขาจึงเข้าพัวพันต่อสู้ ไม่ได้ช่วยโจวป้ออย่างทันท่วงที

เหยาอิงชานปกป้องหญิงสาวสองคนข้างกาย ตะโกนเรียกคนแถวนั้นให้ช่วย “พวกป่าวสมควรตาย ยังไม่รีบมาช่วยอีก!”

พวกป่าวกลัวรบกวนพวกเจ้านายชมดอกบัว พวกเขากำลังทำได้เพียงอยู่ห่างๆ กว่าครึ่งค่อนวัน ตอนนี้อะไรก็ยังไม่คิดชีวิต

“ตีหม่าม้านี้ให้ตายซะ!” วังจงหนานตะโกน สุนัขเฝ้าเจวียนดูร้ายผิดปกติ คนเลี้ยงต้องไม่ใช่คนธรรมดาแน่นอน ทว่าตั้งแต่ทำร้ายคนจนถึงตอนนี้ มันยิ่งดูร้ายบ้าคลั่ง เจ้าของมันก็ไม่มาสักที ช่างเป็นเรื่องน่ารังเกียจจริงๆ

สุดท้ายเพราะคนมากกว่าและความว่องไว สู้พัดกันหลายตลบ แต่ก็ยังมีคนบาดเจ็บ คราวนี้ถึงจะดีสุนัขเฝ้าเจวียนสองตัวจนตาย

“ไปสืบมา ดูสิใครเป็นเจ้าของหม่าม้า ยอมไม่ได้เด็ดขาด!”

“คุณชายใหญ่...” ทันทีที่พวกเขาเข้ามาช่วยเจ้านายเสว่เจี้ยนก็รีบเข้าไปกอดโอบ ชมดคิ้วเล็กน้อย ถามเสียง

สั้นเครือ “ท่านเจ็บ...ตรงไหน” เขาเลือดเต็มตัว เสर्वเจียนไม่รู้
ควรดูบาดแผลที่ใดก่อน

“เด็กโง่ เจ้าร้องไห้เหตุใด ก็แค่โดนกัดขาเท่านั้นเอง”
โจวป้อยิ้มบางๆ “เมื่อครู่เจ้าล้มเจ็บไหม จำไว้ เจ้าปลอดภัย ข้าก็
สบายใจ”

ข้าควรจะพูดคำนี้มากกว่า เจ้าปลอดภัย ข้าก็สบายใจ!
ขณะเสर्वเจียนจะพูดอะไรอีก ทว่าโจวป้อกลับยืนไม่มั่นคง ก่อน
จะฟังเสर्वเจียนแล้วล้มลงไป

“หากท่านเป็นอะไรไป ข้าไม่ขออยู่คนเดียว!” เสर्वเจียน
กอดและล้มลงพื้นหิมะไปพร้อมกับเขา เมื่อเห็นสีหน้าชาวซิด
ของเขา นางก็ตะเกียกตะกายขึ้นมาคุกเข่าข้างๆ และกอดเขา
แน่น ร้องไห้สะอื้นข้างหูเขา

หัวใจของนางดังถูกมีดกรีด ตอนนี้นาทีนี้ในที่สุดนาง
ก็เข้าใจว่า ท่ามกลางการเดินทางทะลุมิติอันงดงามนี้ นางกับ
โจวป้อไม่อาจพรากจากกันโดยไม่รู้ตัว! ระยะเวลาที่ไกลที่สุดใน
โลก ไม่ใช่ระยะห่างระหว่างความเป็นความตาย แต่เป็นตอนที่

เจ้าอยู่ในอ้อมกอดข้า ข้าอยากพูดกับเจ้าว่า โจวป้อข้ารักเจ้า
ทว่าเจ้ากลับไม่ได้ยิน!

“คุณหนูอิงชาน เจ้าพาเสว้เจี้ยนออกไปก่อน” วังจงหนาน
พูดตามตรง “อากาศหนาวมาก ต้องรีบลงเขาไปตามหมอ!”

เสว้เจี้ยนนั่งบนพื้นหิมะ ผอมบางขนาดนี้ นางเอาแต่กอด
โจวป้อไม่สนใจสิ่งใด พุดราวไม่มีใครรอบข้าง หากท่านเป็นอะไร
ไป ข้าไม่ขออยู่คนเดียว!

ทุกคนต่างสีหน้าคร่ำครีดยด เมื่อได้ยินคำพูดนั้น ก็
ต่างคนต่างความคิด มีเพียงตนเองเท่านั้นที่รู้

วังจงหนานส่งสายตาให้เหยาอิงชาน อีกฝ่ายเข้ามาอย่าง
รู้หน้าที่ พยักพยับไปที่บ่าของตนอย่างระมัดระวัง พวกบ่าว
ของเหยาอิงชานเรียนต่อสู้กับเจ้านายตั้งแต่เด็ก ก็พอมีทักษะ
บ้าง เมื่อได้ยินคำสั่งจึงแยกโจวป้อและเสว้เจี้ยนออกจากกัน
พวกตัวผู้รีบเข้ามาหามโจวป้อ เพื่อให้ไปอู่เทียนสะดวกต่อ
การตรวจอาการ

“เกรงว่าเส้นลมปราณบาดเจ็บ” ไปอู่เทียนตรวจดู
บาดแผล

วังจงหันพูดอย่างใจเย็น “ห้ามป้อเกอเอ๋อร์ลงไปที่วัดก่อน”

ที่แท่นขุดร้ายสองตัวที่วิ่งกระโจนบนพื้นหิมะมาจากไหนไม่รู้โดยไม่ให้สัมผัสให้เสียง จังหวะที่โจวป้อผลักรางออกไปก็เปลี่ยงพล้ำถูกพวกมันตัวหนึ่งกัดขา ไม่อย่างนั้นด้วยทักษะของเขา การต่อสู้กับสุนัขสองตัวก็คงไม่ทำให้ได้รับบาดเจ็บ

“เดี๋ยวให้ข้าดูก่อน!” เมื่อได้ยินคำว่าเส้นลมปราณบาดเจ็บ เส่วเจี้ยนก็กัดปาก พยายามใจเย็น “เลือดไหลไม่หยุดอย่างนี้ กลัวว่ากว่าจะถึงวัดล่างเขา เลือดคงไหลหมดตัวตายเสียก่อน”

วังจงหันลังเลครู่หนึ่ง ไปอื้อเทียนพยักหน้า “ดูสิว่าพอมีวิธีห้ามเลือดหรือไม่”

เส่วเจี้ยนกลืนน้ำตา พยายามตั้งสติ หาดำแหน่งบาดแผลก่อนจะกดห้ามเลือดเหนือแผลที่ต้นขาไว้ วังจงเมื่อกับเหยาอิงชานและพวกป่าวผู้หญิงหน้าแดง แล้วหันหน้าหนีไป

เส่วเจี้ยนสนใจความรู้สึกคนรอบข้างเสียที่ไหน นางรีบบอกตัวผู้ว่า “เร็วเข้า รีบฉีกเสื้อออกมา!”

ไปอู่เทียนฉีกเสื้อผ้าตนเองโดยไม่รอตัวผู้ลงมือ

เสว้เจี้ยนขอเขาให้ช่วยเอาผ้ารัดต้นขาห่างจากบาดแผล
หนึ่งนิ้วแน่นๆ “ท่านออกแรงหน่อย พันหลายๆ รอบ สิ่งสำคัญ
ที่สุดตอนนี้คือต้องห้ามเลือด!”

“อย่างนี้ใช้ได้หรือยัง” เขารู้ว่าคนตรงหน้า แม้แต่
ท่านหมอสวี่ยังเคยเอ่ยชม ไปอู่เทียนรู้สึกวางใจโดยไม่รู้ตัว

เสว้เจี้ยนหันกลับมามองโจวป้อ พยักหน้าเบาๆ แต่ดู
เข้มแข็ง “คุณชายใหญ่ต้องไม่เป็นอะไร! ต้องไม่เป็นอะไร!”

“คุณชายใหญ่ อดทนไว้นะ!” เสว้เจี้ยนปาดน้ำตา และ
ไม่สนว่าโจวป้อจะได้ยินหรือไม่ เพียงแค่กระซิบข้างหูเขา
“อดทนเพื่อข้า ได้ไหม”

วังจหนานเฝ้าดูเงียบๆ ไม่รู้ว่ามือข้างหนึ่งของเสว้เจี้ยน
จับมือโจวป้อไว้นั่นตั้งแต่เมื่อไร ดูเหมือนไม่มีสิ่งใดมาพราก
พวกเขาจากกันได้ เขาตั้งสติ เอ่ยกับทุกคนว่า “รีบลงเขากัน
เถอะ”

“สีกาทั้งหลาย โปรดหยุดก่อน!”

กลุ่มคนهامโจวป้อเข้าไปในวัด วัดนี้เฟิงต้องมีการรักษา
แผลแน่นอน เพราะมีแขกไปใครมามากมาย และเป็นตำรับยา
ชั้นดีเช่นกัน “แม้ว่าบาดแผลของประสกผู้นี้สาหัส แต่ไม่มี
อันตราย เพียงแค่เสียเลือดมากเท่านั้น”

อย่างไรก็ตาม หากเหตุการณ์เลวร้ายที่เกิดขึ้นบนเขา
หลังวัดแพร่พรายออกไป ก็ไม่เป็นผลดีต่อชื่อเสียงของวัดนี้เฟิง
พระอาวุโสหลายรูปรวมถึงเจ้าอาวาสต่างตกใจและเข้ามาดู

“พักในวัดต่อหลาย ๆ วัน รอแผลหายดีค่อยไปก็ไม่สาย”
ครั้นเห็นว่าพวกเขาตั้งใจกลับตอนบ่าย พระท่านจึงเมตตาให้
อยู่ต่อ

ไปอู่เทียนผืนยิ้ม กล่าวว่า “เรียนตามตรง ตอนนี้หมอ
สวี่ฉงอันหมอเทวดา พักอยู่ที่บ้านข้าน้อยพอดีขอรับ”

ไต้ยิ่นเขาพูดเช่นนั้น ทุกคนในวัดก็เข้าใจทันที

“ถ้าอย่างนั้นก็ยิ่งดี”

“ยังไม่รีบไปเก็บข้าวของอีก” สั่งบ่าวรับใช้ให้ไปเก็บสัมภาระ ทั้งสองคอยประคองและป้อนยาดื่ม คราวนี้ถึงจะโล่งใจไปหนึ่งเปราะ

เสว์เจียนและคนอื่นรอในเรือนพัก เพราะไม่เหมาะสมที่จะทำสิ่งต่างๆ รวมถึงทำแผลต่อหน้าสตรี

ไม่รู้เพราะความกลัว หรือเพราะโจวป้อกลัวไปตามหิมะ และยังไม่ทันได้เปลี่ยนเสื้อผ้า เสว์เจียนจึงอดบ่นไม่ได้ วังฉงเมิ่งประคองนาง พุดเบาๆ “คุณชายโจวพระคัมภีร์ ต้องไม่เป็นอะไรแน่นอน” ญาติผู้พี่ส่งคนออกมาเมื่อครู่ บอกว่าโจวป้อฟื้นแล้ว ประเดี๋ยวทุกคนจะลงเขาพร้อมกัน

เหยาอิงชานก็มาชวน “เสว์เจียน เจ้าไปเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อนเถอะ ถ้าเป็นไข้ไปอีกคน ใครจะดูแลคุณชายของเจ้านั่นเล่า”

“ขอไปดูคุณชายก่อน เดี๋ยวข้าค่อยไปเจ้าคะ” เสว์เจียนส่ายหน้า

“เจ้านี่นา” วังฉงเมิ่งสั่งให้บ่าวของตนเอาเสื้อคลุมมาให้นาง “ไม่รู้จะบอกอย่างไรแล้ว”

“ไม่ได้ยินที่พระท่านพูดหรือ” เหยออิงซ่านเลิกคิ้ว “แผลไม่ลึก ไม่ได้สาหัสอะไร แค่เสียเลือดมากเท่านั้น กลับไปรักษาให้ดีก็กลับมาหายแล้ว เมื่อก่อนตอนเด็กลูกพี่ลูกน้องข้าหลายคนที่ชอบเล่นชน หากปีไหนไม่ได้แผลคงผิดแพก พวกเจ้าคงไม่รู้วาท่านลงคนโตของข้าไว้เหตุผลแค่ไหน...”

ขณะเอ่ยพลอบเสร็จเจียน ก็ได้ยินเสียงเอะอะจากข้างนอก “ไอ้สารเลวตาบอดคนไหนกล้าตีหมาเอ้าเจวียนของข้าตาย” เมื่อได้ยินคำว่าหมาเอ้าเจวียน เสร็จเจียนก็เบิกตาโต

พวกผู้หญิงหันไปมองประตูลานพร้อมกัน หันไปนั้นมีคนกรูเข้ามาเจ็ดแปดคนประคองคุณชายหนุ่มคนหนึ่งเข้ามา เมื่อพิจารณาจากรูปลักษณ์ภายนอกแล้ว คุณชายน้อยก็ถือว่าหน้าตาหล่อเหลา เสียหายที่ได้กลืนสุราเหม็นหึ่ง ใบหน้าเขาซีดตอนนี้เขาเดินเร็วขึ้น ปกเสื้อคลุมสีแดงเข้มเฉียงเล็กน้อย

“กล้าเข้าถ้ำเสืออย่างนี้ สงสัยคงอยากตาย!”

“จริงด้วย ๆ ไม่รู้ซะแล้วว่าเป็นเอ้าเจวียนของใคร เอาพวกเจ้าไปขาย ก็ได้เงินไม่คุ้มค่าหมาเอ้าเจวียนแม้แต่ครึ่งตัว”

เมื่อชายหนุ่มที่กำลังฟันคำคำหยาบคายไม่หยุดเงยหน้าขึ้น ก็เห็นหญิงงามสามคนยืนในเรือนปั้นหยา หนึ่งในนั้นมีใบหน้าที่งดงามที่สุดเท่าที่เคยเจอในชีวิต ทันนั้นก็เบิกตากว้าง เช่นเดียวกับเสวี่เจี้ยน สายตาแพรวพราวเป็นประกาย! เขาหยุดลูกน้อง ก่อนก้าวไปข้างหน้าเพื่อทักทาย “ไม่รู้ว่าแม่นางทั้งสามอยู่ตรงนี้ด้วย ต่งโหม่ว...”

“ข้าก็ว่าใครกำแหงเช่นนี้ กลับปล่อยสุนัขมาทำร้ายคนในวัดกลางวันแสกๆ ที่แท้ก็พวกเอื้อระเหยลอยชายนี่เอง!”
เหยาอิงชานด่าอย่างเย็นชา

เมื่อคุณชายเสเพลแซ่ต่งได้ยินเสียงคำคุณหนู ก็ตกตะลึง เมื่อคร่อมัวแต่มองสาวน้อยคนนี้ จึงไม่ทันสังเกตอีกสองคนที่อยู่ข้างๆ ที่แท้ก็คนคุ้นเคยกันนี่เอง!

ครั้นโดนหญิงสาวด่าต่อหน้าธารกำนัล คุณชายใหญ่ตระกุกต๋องที่ดูโหดเหี้ยมก็กลัวหัวหด ไม่กล้าพูดอะไร เห็นได้ชัดว่าโดนด่าจนเคยชินแล้ว “พี่เหยา บังเอิญจังเลย พี่ก็อยู่ที่นี้ด้วยหรือ”

เหยาอิงชานโมโห “ถุย ใครพี่เจ้า!”

เขาหันหน้าไปทางขวา ก็เห็นสายตาเหยียดหยาม ทั้งดู
อึดอัด ไม่บังเอิญขนาดนั้นหรือกระมัง ผู้บาดเจ็บข้างในคง
ไม่ใช่คนตระกูลวังหรือกระมัง หรือจะเป็นคนตระกูลเหยา ถ้า
หากเป็นคนในครอบครัว ก็ยังพอตกลงกันได้...

ดบอ้ยา

บทที่ 92 ต่งหวยตัน

ต่งหวยตันเป็นบุตรชายคนเล็กของผู้พิพากษามณฑล
ชิงโจว พี่สาวของพี่สะใภ้คนโตเขาเป็นพระสนมคนโปรดใน
รัชกาลปัจจุบัน คนอื่นเป็นสนม เขาเป็นคนเลว แม้จะเป็นญาติ
ห่างๆ แต่ก็ถูกคนตระกูลต่งยืมมือหลอกใช้ หากถกกันอย่าง
จริงจัง ต่งหวยตันไม่ใช่คนที่มีเจตนาร้ายหรือไม่รู้ผิดชอบชั่วดี
เรื่องข่มขืนบุรุษรังแกสตรีอะไรพวกนี้ มีบ้างเป็นบางครั้ง แต่
ไม่เคยถึงขั้นเอาชีวิต ไม่เคยก่ออาชญากรรม ถือได้ว่าเป็นคน
ไว้การศึกษาที่เสเพลไปวันๆ

ครึ่งปีก่อน ไม่รู้ใครให้สุนัขเฝ้าเจียนดูร้ายสองตัวเป็น
ของกำนัล สุนัขดูร้ายผิดปกติ และน่าเกรงขาม มีไว้ใช้ล่าสัตว์
เท่านั้น ผู้พิพากษาและฮุยหนิงกลัวเกิดอันตราย จึงสั่งไม่ให้เขา
พาพวกมันออกไปนอกถนนอย่างเคร่งครัด เขาเบื่อหน่าย
หลายวัน จึงมาเป็นเพื่อนท่านแม่ไหว้วพระขอพรที่วัดนี้เฟิงช่วง
เหมายัน ก็เลยแอบพาพวกมันออกมาด้วย แนนอนว่าเอาเข้าวัด
ไม่ได้ จึงต้องให้ครอบครัวชาวนาล่างเขาช่วยเลี้ยงไว้

“คะ...คุณชายน้อย เกิดเรื่องกับสุนัขสองตัวนั้นแล้ว...”
วันนี้ต้องหอยตันฟุ้งตื่นแต่เช้าได้ไม่นาน บ่าวรับใช้ก็มารายงาน
บอกว่าเกิดเรื่องกับสุนัขถูกรักสองตัวของเขา

ทันใดนั้นต้องหอยตันก็เกาหูอย่างกับลิง รวากับไต้ยีน
ไม่ชัดเจน “อะไรนะ เจ้าว่าอะไรนะ”

บ่าวรับใช้ท่าทางขาดกลัว “ตายแล้ว ถูก...ถูกตีตายแล้ว
ขอรับ!”

ต้องหอยตันถามอีกครั้ง “อะไรนะ!”

บ่าวหลายคนคุกเข่าลงกับพื้น “คุณชายน้อย ถูกคนตี
ตาย...จริง ๆ ขอรับ!”

“ให้พวกเจ้าเผ่าตีๆ ที่ล่องเขา พวกไม่ได้เรื่อง เกิดเรื่อง
ได้อย่างไร” ต้องหอยตันโกรธจนถึงขั้นเขียนตีพวกบ่าว พวกบ่าว
ไม่กล้าหลบ และหาข้อแก้ตัว “หมาเฝ้าเจียนคงไม่คุ้นอาหาร
สองวันนี้กินอะไรไม่ลง”

เดิมที่ต้องหอยตันเป็นคนให้อาหารสุนัขด้วยตนเองตลอด
ตอนนี้เปลี่ยนคนให้อาหาร สุนัขเฝ้าเจียนจึงไม่ยอมกิน สองวัน

ต่อมา พวกมันหลุดจากเชือกวิ่งออกมา พวกบ่าวตกใจมาก
วิ่งตามมาถึงหลังเขา ก็เห็นสุนัขเฝ้าเจียนกำลังคลุ้มคลั่ง

อันที่จริงพวกเขาไม่ยากขัดขวางสักนิด เดิมทีสุนัข
สองตัวนี้ดุร้ายมากอยู่แล้ว ปกติพวกมันฟังแค่ตงหวยตันเท่านั้น

คิดดูแล้ว มองจากไกลก็รู้ว่าทางผู้บาดเจ็บก็มีพรรคพวก
เยอะ สุดท้ายก็ไม่มีเหตุผลมากพอ จึงไม่กล้าเข้าใกล้

“...คนพวกนั้นไร้เหตุผลสิ้นดี ดีหมาฆ่าจนตาย...” เขา
แก้ตัวน้ำขุ่นๆ แต่ก็ทำได้เพียงเท่านั้น ตงหวยตันตบโต๊ะอย่างแรง
“พวกไร้ประโยชน์ ลงจากเขาเมื่อไหร่ ข้าค่อยจัดการพวกเจ้า
บอกมาไอ้คนที่ดีหมาฆ่าตาย ตอนนี้มันอยู่ไหน”

พวกบ่าวมองหน้ากัน เอาความโกรธแค้นไปลงผู้อื่น คง
ดีกว่าโทษตัวเองกรรมัง

“อยู่ที่ศาลาขีวี่รวัดนี้ขอรับ” บ่าวยังคงรู้สึกผิดไม่รู้จะ
สั่งหน้าคุณชายอย่างไร และพบว่าคุณชายน้อยดูสนใจคนที่ดีสุนัข
ตาย เขาจึงปาดเหงื่อ เดิมเชื้อไฟให้ไหม้กระหน่ำอย่างไม่น่านึก
“พวกเขาคนหมู่มาก แค่จับหมาเฝ้าเจียนของเราแยกไปก็ได้

แล้ว แต่ถึงกับต้องตีให้ตาย เห็น...เห็นได้ชัดว่า ไม่เห็นคุณชาย
อยู่ในสายตาขอรับ!”

“อะไรนะ” ต่งหวยตันคิ้วกระตุก แค้นยี้มด้วยความโกรธ
“กล้าท้าทายข้า อยากรตายหรือไร!”

“คุณชาย พวกเขามีคนบาดเจ็บด้วยนะขอรับ” บางคน
พอมีสำนึก แม้มริมฝีปาก เอ๋ยเตือนอย่างกล้าๆ กลัวๆ

ต่งหวยตันหาได้แยแสสีหน้าของแต่ละคนที่แตกต่างกัน
ไม่ “ไป ตามเข้าไปดูด้วยกัน ใครกันช่างตาบอด บาดเจ็บหรือ
ข้าจะทำให้เขารู้ว่าบาดเจ็บเป็นแค่เรื่องเล็กน้อย!”

เขาเซิดหน้าเดินไป ทำท่าวางอำนาจบาตรใหญ่

“ไป! พวกเราไปดูที่ศาลาขีวี่ว์กัน!” เมื่อใครคนหนึ่งยุยง
ก็ต้องมีคนพูดตาม “ใช่ๆ ดีสุนัขต้องดูเจ้านาย พวกเขาไม่เห็น
คุณชายน้อยของเราในสายตาจริงๆ!”

ถึงแม้มีความน่าเชื่อถือ ก็ได้แต่เก็บคำไว้ ไม่พูดอะไรอีก
อย่างไรท่านแม่อีกยังอยู่ในวัด คุณชายน้อยคงไม่ดื้อรั้นหัวแข็ง
จนเกินไป ดังนั้นจึงพากันยกโขยงมาถึงลานแห่งนี้ ทว่าผู้ใดจะรู้

ว่าบังเอิญขนาดนี้ หญิงสาวทั้งสามในลาน หนึ่งในนั้นจะเป็นบุตร
สายตรงในจวนผู้ว่าการมณฑลชิงโจว นี่เป็นการรวมตัวของ
ทายาทจวนผู้ว่าการชิงโจวหรือไร

วังฉงเมิ่งก็ช่างเถิด นางเป็นคนใจเย็นตลอด ทว่าญาติผู้พี่
ของนางเป็นคนร้ายกาจ วังฉงเมิ่งมักเคารพและเว้นระยะห่าง
เสมอ แต่คนที่ทำให้เขาปวดหัวคือเหยาอิงชานที่อยู่เบื้องหน้า
เล็กพริกขี้หนูเผ็ดแสบร้อนกระเด็นเข้าตา มารดาตุ๋นของนาง
สั่งสอนปาวติดตามพวกนั้นให้ปากร้ายทุกคน เมื่อก่อนเขาเป็น
ฝ่ายเสียเปรียบ! เมื่อคิดเช่นนั้น กอปรกับมองดวงตากกลมโต
คู่งามของเหยาอิงชานแล้ว ไม่รู้เหตุใดเขาจึงเข่าอ่อนขึ้นมาทันที

“โอ๊ย” ขณะที่เข่าบ่นในใจ เกร่างเล็กขำๆ พุงเข้ามา
ไม่ทันตั้งตัว เหวี่ยงไม้กวาดอันใหญ่ที่เพิ่งกวาดหิมะในลาน
ทำให้หิมะ น้ำแข็งและโคลนกระเจาไปทั่ว เขาหลบไม่ทันจึง
โดนศีรษะและโปะเต็มหน้าจับพลัน รู้สึกใบหน้าเนียนนุ่มของตน
โดนข่วน จากนั้นก็แผดเสียงดังลั่น “ฆ่าคน! จะเอาชีวิตแล้ว!”

พวกปาวไม่ได้ตาบอด แน่نونว่ารู้จักสตรีชั้นสูงทั้งสอง
ตอนนี้ได้ยินเสียงคุณชายน้อยโว้ยวาย จึงได้สติขึ้นมา หน้า
ซีดเผือดในทันใด แต่ก็ทำได้แค่กลัมาขวางไว้ หรือไม่ก็ช่วย

ห้ามแทนเขา ไม่กล้าทำอะไรคุณหนู “คุณชาย พวกข้าช่วยขวางไว้ ท่านรีบวิ่งไปซะ!” เจ้าคิดว่า หากขึ้นปล่อยเจ้านายไว้กับบุตรีสายตรงของขุนนางชั้นสูงสองท่านนี้ พวกเขาสามารถล่วงเกินได้หรือ

“ต่ง ห้วย ตัน⁶!” เสว้เจี้ยนปล่อยพลังฟาดไม้กวาดซ้ายขวาหน้าหลังอย่างแม่นยำ จนปาวรอบตัวต่งห้วยตันแตกตื่นคนละทิศละทาง “แน่จริงก็อย่าหนีซี ให้ข้าตีให้ตาย”

ก่อนอื่นต่งห้วยตันกำลังคิดว่าที่โหม่งงามตัวน้อยพูดหมายถึงอะไร กระโดดหลบครู่หนึ่ง ก็รู้ตัวทันที อะไรนะ อยากตีข้าให้ตายเลยใช่ไหม!

ยິงนางพูดอย่างนี้ ต่งห้วยตันก็ยิ่งหลบให้ไว เมื่อครู่ถูกไม้กวาดตีจู่โจมไปหน่อย ส่งผลให้เขาเวียนศีรษะเล็กน้อย ตอนนี้ตั้งสติได้แล้วจึงหลบหลีกอย่างคล่องแคล่วว่องไว

“รีบขวางนางเร็วเข้า!”

ตามนิสัยของเขา หญิงงามดีก็ครั้งหรือด่าก็คำ อันที่จริงบางครั้งยังพอประนีประนอมได้ แต่น่าเสียดายที่การ

⁶ ห้วยตัน เป็นคำด่า หมายถึง สารเลว ออกเสียงคล้ายกับชื่อห้วยตัน

ประนีประนอมตรงหน้ารุนแรงเกินไป แตกต่างจากที่เขาเคยเจอนานกว่าต่งหวยตันจะได้สติกลับมา หรือนี่เป็นคำตอบถูกต้องของคำว่า สิ่งที่ยากทานทนคือน้ำใจหญิงงาม

แม่มาน้อย ถึงอย่างไรความอ่อนโยนย่อมดีกว่า!

“แม่มาน้อยผู้นี้ เจ้าค่อยๆ สติก็ได้!” เขากระโดดหลบไปทั่ว แถมยังพูดด้วยความเป็นห่วง “ระวังเมื่อยมือนะ!”

ยังได้ยินถ้อยคำสปรกของเขา เหยาอิงชานก็เขินอายหน้าแดงก่ำ ตะโกนว่า “ระวัง ระวัง! พวกเจ้าตาบอดหูหนวกหรือไร ทนเห็นเจ้าอันธพาลนี้รังแกแล้วเจี้ยนได้หรือ”

บ่าวสองคนที่เตรียมตั้งรอกอยู่นานทนไม่ไหว ทันทีที่ได้ยินเสียงตะโกนของเจ้านาย ก็รีบเข้าไปหาไม้กวาดและสิ่งของอื่นๆ มาเป็นอาวุธ แล้วเข้าร่วมกลุ่มต่อสู้

“หยุดเดี๋ยวนี้ หยุดสติได้แล้ว นี่คือนุทสนสถานอันบริสุทธิ์ พวกเจ้าโปรดอยู่ในความสงบ ช่วยคุณชายโจวขจัดบาปกรรมก่อนจะดีกว่า!”

วังจงเมิ่งที่มีป้าวปกครองลงบันไดบันพืมพำอย่าง
ไม่สบายใจ และไม่รู้ว่ทุกคนได้ยินช้ตเจนหรือไม่ อย่างไรก็ตาม
ภายในลานวัดยังคงวุ่นวายอลหม่าน ไม่มีผู้ใดสนใจนางสักคน

วังจงเมิ่งร้อนใจจนเกือบเพลอฉีกผ้าเช็ดหน้าในมือขาด

นี่มันเรื่องอะไรกัน

“หยุดให้หมด!” เสียงโกรธเกรี้ยวของวังจงหานดังขึ้น
“โจวป้อกำลังรักษาแผลแท้ๆ พวกเจ้ากลับทะเลาะกันวุ่นวายอยู่
ข้างนอก ทำบ้าอะไรกัน”

วังจงหานถลึงตาใส่ห้องสาว ตีกันและทะเลาะขนาดนี้ ยัง
ไม่รู้จักเรียกคนเข้าไปรายงานข้างในอีก

“คุณชายของข้าเป็นอะไรไป” เส่วเจี้ยนวางไม้กวาดลง
รีบวิ่งเข้ามา วังจงหานเห็นนางหอบแฮกๆ ใบหน้าเล็กน้อยกลับ
งดงามอย่างน่าอัศจรรย์ ดวงตาเป็นประกายดุจดวงดาว

ทำให้วังจงหานตกตะลึงตาค้าง และรีบเอ่ยว่า “เจ้ารีบ
ไปหาเสื้อผ้ามารให้ตัวผู้ช่วยเปลี่ยนเสื้อผ้ามให้โจวป้อ”

เสว้เจี้ยนรับคำหันหลังวิ่งออกไปจากลาน โดยไม่พูด
อะไรสักคำ

วังจงหานมาถามคนที่มองตามหลังเสว้เจี้ยน “ต่งหวยตัน
หรือ เจ้ามาก่อเรื่องอะไรที่นี่”

แม้ตอนอยู่ที่ชิงโจว ก็ไม่เคยไว้หน้าคุณชายอันธพาลผู้นี้

ต่งหวยตันโวยวายอย่างคนไม่ได้รับความเป็นธรรม
“พีฉงหาน พี่ต้องให้ความยุติธรรมกับข้า ข้าได้ยืนยันว่าสุนัข
เฝ้าเจียนสองตัวของข้าถูกตีตายจึงมาถามเอาความ แต่กลับ
ถูกพวกนางตีไม่ยั้ง” ตอนนีต่งหวยตันเปื้อนโคลนทั่วตัว ผมเผ้า
ยุ่งเหยิง และดูเหมือนมีรอยแดงบนใบหน้า บ่าวรับใช้หลายคน
เขามาช่วยปัดแข่งปัดขา จัดระเบียบเสื้อผ้า

“จริงๆ เลย ช่างไม่สมเป็นกุลสตรีเอาเสียเลย” ต่งหวยตัน
ถอนหายใจ ช่างเป็นเรื่องน่าขบขันที่สุดในไต้หล้าจริงๆ
จอมอันธพาลในชิงโจวถูกพวกผู้หญิงไล่เอาไม้กวาดตีในวัดในวา
หากแพรงพรายออกไป เขาจะเอาหน้าไปไว้ที่ไหน

ทันทีที่เขาพูดคำนี้ ทุกคนที่ได้ยินรวมถึงคนในครอบครัว
เขาต่างก็ตกตะลึง บรรยากาศเงียบกริบไปทั้งลานวัด!

“ไม่สมเป็นกุลสตรีหรือ คำว่ากุลสตรีไม่เกี่ยวอะไรกับเจ้า!” จู่ๆ เหยออิง^{*}ชานก็โผล่ขึ้นมา

“แล้วข้าไม่เป็นสุภาพบุรุษตรงไหนเล่า” ต่งหวยตันหน้าแดง

เหยออิง^{*}ชานพยักหน้า “ถูกต้อง สุภาพบุรุษ!” นางแค้นยิ้มอย่างโมโห “สุภาพบุรุษกับผีนั้นะสิ!”

“นี่เจ้า!” ต่งหวยตันเข่นเขี้ยวเคี้ยวฟัน

ตามกฎหมายของราชวงศ์นี้ แม้ว่าพวกผู้หญิงจะไม่ใช้กุลสตรีมีเมตตาและคุณธรรมทุกคน แต่ส่วนใหญ่จะสุภาพเรียบร้อย โดยเฉพาะพวกสตรีชนชั้นสูงต้องมีกิริยาваจางดงาม รู้จักกฎระเบียบ ประเภทเหยออิง^{*}ชานมีน้อยถึงน้อยมาก

หากพูดตามเหตุผลแล้ว สตรีที่มาจากตระกูลผู้ร่ำรวยมากดีแค่เตะต่อยุบตีก็น่าตกใจมากพอแล้ว เมื่อครูสาวน้อยสวยสะดุดตาผู้นั้น แค่เสียงคำรามพร้อมถือไม้กวาดพุ่งเข้ามาลงมือเองต่อหน้าธารกำนัล ตอนนี้นึกถึงไม้กวาดบินแล้วเป็นฝันร้ายมากกว่าเหยออิง^{*}ชานเสียอีก!

“สุนัขดุร้ายสองตัวนั้น เป็นของเจ้าจริงหรือ” วังจงหันไป
ข้างหน้าหนึ่งก้าว “ถ้าอย่างนั้นเจ้าปล่อยสุนัขทำร้ายคนโดย
ไม่มีสาเหตุ เจ้าอยู่แห่พวกมันใช่ไหม” ในที่สุดเจ้านายของสุนัข
ดุร้ายก็มาเองถึงที่

ต่งหวยตันคิดไม่ถึงว่าตัวเองจะปีขงขนาดนี้ กล่าวสีหน้า
เศร้าสร้อย “ญาติผู้น้องมาอยู่วัดเป็นเพื่อนท่านแม่สองวันแล้ว
คงเพราะป่าวในบ้านปล่อยปละละเลยเรื่องให้อาหารพวกมัน
ทำให้หมาเห่าฉวี่ยนต้องออกมาหาอาหารเองบนเขา จึงเกิด
เรื่องทำร้ายคนเข้า”

งานอันเดียวบ่าวไม่ทำ ขอหาเงินไปวัน ๆ ได้ไหมเจ้าคะ! เล่ม 3

稻香小农女

Camellia

โน้ตเครื่องปริ้นท์มรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ กรุงเทพฯ เขตตลิ่งชัน 10170

โทรศัพท์ 0-2422- ต่อ 99994964 , 4941 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Camellia Novel

《稻香小农女》 (Dao Xiang Xiao Nong Nu)

Author © 万人不迷 (Wan Ren Bu Mi)

Thai edition rights under license granted by 北京幻想纵横网络技术有限公司

BEIJING HUANXIANG ZONGHENG NETWORK TECHNOLOGY CO., LTD

Thai edition copyright © 2024 Amarin Corporations Public Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และพรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7825-2

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)